

CURSUL DE STUDIU AL BIBLIEI

Lecția No. 2

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU: BAZA CUNOȘTIINȚELOR

© 1998 Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională Toate drepturile rezervate. Tipărită în Statele Unite ale Americii.
Scripturile în această broșură sunt citate din Traducerea Românească de Dumitru Cornilescu, dacă nu este notat altfel, prin e-Sword, versiunea 7.6.0, Copyright 2000-2005, Rick Meyers, Toate drepturile rezervate mondial.

Autor: John Ross Schroeder. *Scriitori contributory Jerold Aust., Gerhard Marx. Recenzenți Editoriali:* John Bald, Robert Boraker, Peter Eddington, Roger Foster, Jim Franks, Bruce Gore, Paul Kieffer, John Meakin, Darris McNeely, Burk McNair, Peter Nathan, Brian Orchard, David Register, Edwin Stepp, Richard Thompson, Leon Walker, Donald Ward, Robin Webber, Lyle Welty, Dean Wilson.
Desen: Scott Ashley, Shaun Venish. *Producția:* Jeannette Anderson, Michael Caudle, Sandra McKinney, Peter Moore.
Fotografia ©1998 Fotodisc, Inc., cu excepția Joe Jacoby, p.1, Ilustrații: Michael Woodruff

ACEASTĂ PUBLICAȚIE NU ESTE DE VÂNZARE. Este un serviciu educativ gratuit în interesul public, publicat de Biserica Unită a lui Dumnezeu, o Asociație Internațională [United Church of God, an International Association].

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU: BAZA CUNOȘTIINȚELOR

„O inimă pricepută dobândește știința, și urechea celor înțelepți caută știința” (Proverbe 18:15)

Cu cca. 2500 de ani în urmă, Proorocul Ebraic Daniel a prezis cu claritate o explozie de cunoștințe fără precedent. „mulți o vor citi [vor umbla înapoi și încolo (versiunea King James)], și cunoștința va crește” (Daniel 12:4). Cât de uimitor de adevărat pentru vremea noastră!

Noi trăim într-o epocă de informație dinamică condusă în mare măsură de comunicațiile științifice și revoluția electronică. Cerința de a fi informat este neîncetată. Revistele populare poartă în mod obișnuit articole despre cum să facem față acestui baraj continuu de informații.

Dar ceea ce din nefericire lipsește este cunoștința de bază atât de necesară pentru binele general al omenirii. Într-o perioadă fără paralelă de supra încărcare de informații, omenirea este disperat de tulburată din cauza lipsei ei de înțelegere fundamentală și bun simț.

Cu mai mult de 2000 de ani în urmă, Dumnezeu a avertizat, „Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință (Osea 4:6). „Noi ne înecăm în informații, dar suntem înfometați pentru cunoștință,” a notat observatorul de modă John Naisbitt. Ce paradox: Cu cât achiziționăm mai multe informații cu atât mai puține cunoștințe de bază se pare că absorbim – adesea cu consecințe de durată foarte serioase. Avertismentul lui Dumnezeu prin Osea cu siguranță că sună adevărat!

Cunoștință și înțelegere – sau informație fără însemnătate?

După cum a prezentat-o un editorial înțelept al unei reviste populare naționale: „cu aproape 1000 de cărți publicate în fiecare săptămână în Statele Unite, presiunea de a fi bine informat apasă foarte greu. *Dar este o mare diferență între informație și înțelepciune*” (accentuarea adăugată peste tot). Cifra curentă în Anglia este de cca 300 de cărți noi publicate în fiecare zi, fără să menționăm cantitățile masive de informație puse la dispoziție prin noile descoperiri tehnologice.

Este clar, înțelegerea și cunoștința nu sunt sinonime. Fostul Secretar al Afacerilor Externe englez, Francis Pym scrie: „Imaginile pe care le vedem la televizor reflectă numai simptomele și consecințele unei probleme...Când vedem evenimentele mondiale descrise de comentatori, nu este activă la înțelegere dar numai la o reacție emotivă și de achiziționare de cunoștință simplă.

Așa dar, în ciuda aceste proliferări masive de informație, există un gol. Numai cunoștință informativă nu va fi suficientă. Scriitorul american Saul Bellow scrie: „Informația poate fi găsită în ziarele cotidiene. Suntem informați despre toate dar nu știm nimic. Biblia oferă o țesătură corectă de cunoștință fundamentală prin care toată informația cealaltă poate fi înțeleasă corect. Fără această bază esențială, trăim într-o confuzie neorânduită – inundați continuu de o avalanșă de informații pe care nu le putem cuprinde sau înțelege în întregime.

Dar, când avem fundația dreaptă, Dumnezeu cel Veșnic dezvăluie cunoștințe spirituale profunde și excitante celor care I se supun și Îl ascultă.

Ce ne spune Biblia despre „știință?” Vom începe studiul formal cu mai multe pasaje cheie.

Este Dumnezeu preocupat de ceea ce cunoaștem noi? Care sunt rezultatele lipsei de cunoștință corecte?

„Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6).

Deși noi avem mai mult acces la Biblie decât oricare din generațiile precedente, noi dăm numai atenție minimă conținutului ei – cu rezultate dezastruoase. Solomon ne-a prevenit: „Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte” (Proverbe 14:12; 16:25).

Care este cunoștința specială care ne lipsește?

„nu este adevăr, nu este îndurare, nu este cunoștință de Dumnezeu în țară” (Osea 4:1).

„Preoții n-au [mai] întrebat: „Unde este Domnul?” Păzitorii Legii nu M-au cunoscut” (Ieremia 2:8).

La creație Dumnezeu a dat omenirii capacitatea de a acumula cunoștințe materiale. Într-adevăr, în epoca noastră le-am acumulat într-o abundență ne închipuită mai înainte. Ce Îl îngrijorează pe Dumnezeu este lipsa noastră jalnică de cunoștințe *spirituale* de bază. Cât de precisă a fost percepția apostolului Pavel că sunt mult prea mulți „cari învață întotdeauna și nu pot ajunge niciodată la deplina cunoștință a adevărului” (2 Timotei 3:7).

Care este consecința ignorării cunoștințelor dezvăluite?

„Fiindcă ai lepădat cunoștința, și Eu te voi lepăda...Fiindcă ai uitat Legea Dumnezeului tău, voi uita și Eu pe copiii tăi!” (Osea 4:6).

Ignorând sau respingând cunoștința spirituală dezvăluită *ne înstrăinează de Dumnezeu*, separându-ne de ghidarea Sa. Legea lui Dumnezeu, prima sursă de înțelegere de cum trebuie să trăim, operează ca o forță spirituală (Romani 7:14). Fie că o recunoaștem sau nu, legea aceasta *se auto-impune*. Omenirea plătește o pedeapsă severă pentru încălcarea ei; vedem dovada dramatizată în fiecare zi în rapoartele de știri a suferințelor omenești (compară cu Ieremia 2:19).

Biblia definește păcatul ca fărădelege (1 Ioan 3:4) – încălcarea sau respingerea legii lui Dumnezeu – și tot atunci descrie și pedeapsa fărădelegii. La sfârșit „plata păcatului este moartea” – pieirea pentru totdeauna (Romani 6:23; Matei 10:28) – dar consecința imediată este

mizeria pe care o vedem în lume. Dumnezeu, însă, dorește să dea viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu tuturor aceluia care vor răspunde instrucțiunilor Sale. (Pentru mai multe amănunte, te rugăm cere broșura gratuită *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life]).

Cunoștință de baza de care fiecare are nevoie

„Dece când suntem atât mai bine educați, cunoaștem cu atâta de puțin?” -- Simon Heffer

Profesorul american E.D. Hirsch Jr. a cuprins natura esențială a problemei noastre de cunoștință. El a comentat în prefața cărții sale *Cultural Literacy* [Educația culturală]: „A fi educat cultural înseamnă să posezi informația de bază necesară prosperării în lumea modernă.”

Dincolo de cunoștințele materiale de bază necesare pentru supraviețuire, fiecare dintre noi are nevoie de înțelegere și intuiție spirituală în cunoștința aceea specială dezvăluită numai de Însuși Dumnezeu. Fără o fundație spirituală substanțială, înțelegerea noastră naturală de bază va fi întotdeauna insuficientă pentru a ne arăta cum să trăim o viață satisfăcătoare, cu adevărat abundentă, aici și acum – fără să menționăm perspectiva incomparabilă a unei vieți eterne în Împărăția lui Dumnezeu!

Achiziția de cunoștințe este automată pentru ființele omenești. Este o funcție a celor cinci simțuri. Miezul problemei este dacă învățătura noastră achiziționată corespunde cu țesătura dezvăluită de Dumnezeu.

Cum ar trebui noi să evaluăm realizările noastre omenești? Care este perspectiva lui Dumnezeu?

„Așa vorbește Domnul: „Înțeleptul să nu se laude cu înțelepciunea lui, cel tare să nu se laude cu tăria lui, bogatul să nu se laude cu bogăția lui” (Ieremia 9:23).

Pentru ca aceasta să nu fie înțeleasă greșit, Dumnezeu nu este împotriva de a avea înțelepciune sau bogății. Biblia ne relatează istoria multor oameni drepecți care au fost înțelepți și au fost și bogați. Dar ei au avut – sublinierea făcută aici este ceea ce și noi ar trebui să avem – standarde mai înalte decât numai cele materiale sau intelectuale.

Pe de altă parte, pentru ce îi laudă Dumnezeu pe oameni?

„Ci cel ce se laudă să se laude că are pricepere și că Mă cunoaște, că știe că Eu sunt Domnul, care fac milă, judecată și dreptate pe pământ! Căci în acestea găsesc plăcere Eu, zice Domnul” (versul 24).

A Îl cunoaște pe Dumnezeu: Aceasta este cunoștința necesară pe care lumea o respinge. Își are originea în umilința adevărată. Numai oamenii și femeile smerite pot privi dincolo de ei înșiși să prindă valorile dezvăluite de Dumnezeu.

Ce le-a spus Isus Hristos discipolilor Săi despre valoarea cunoștințelor spirituale?

„Dar ferice de ochii voștri că văd; și de urechile voastre că aud! Adevărat vă spun că, mulți prooroci și oameni neprihăniți au dorit să vadă lucrurile pe cari le vedeți voi, și nu le-au văzut; și să audă lucrurile pe cari le auziți voi, și nu le-au auzit” (Matei 13:16-17).

Cunoscând Cuvântul lui Dumnezeu este cunoștință neprețuită! Este fundația adevărată pentru înțelegerea întregii celeilalte cunoștințe și contracarează informația falsă pe care o vedem în jurul nostru.

Informația greșită și dezinformarea despre Dumnezeu și Biblie

„Dezinformarea a fost în jurul nostru de când șarpele a convins-o pe Eva despre mărul fatal”

Elizabeth Pond

Cu excepția, poate, a presupunerii că a fost un măr, scriitoarea Elizabeth Pond a avut perspectiva corectă într-un articol din *The Christian Science Monitor*. Ea a adăugat: „Ce este exact dezinformarea? Pus simplu, este plantarea deliberată de informații politice false sau eronate pentru a influența fie opinia publică sau cea a elitei. Nu este numai o informație greșită sau eronată, este informație diseminată cu sursa secretă sau deghizată.” Părerea aceasta este reflectată de Biblie.

Timpurile noastre sunt marcate de o ignoranță masivă despre ce zice Biblia în realitate. Îi vedem pe unii scriitori sau vorbitori că spun aproape orice despre Sfintele Scripturi și îi conving pe unii oameni să-i creadă.

Ni se spune în diferite feluri că Iuda Iscariot a fost nevinovat de sângele lui Hristos, că furatul nu este un păcat, că parabolele lui Isus sunt dezastre morale, că El a studiat Yoga în Orientul Îndepărtat, că Pavel este adevăratul fondator al Creștinismului, la infinit – toate ideile deformate avansate în anii recentți de cărturari religioși îndrumați greșit.

Aceasta este epoca *dezinformării spirituale*. Oamenii nu vor și nu citesc Biblia pentru ei înșiși. Mulți sunt mulțumiți să accepte opiniile așa zișilor experți care sunt adesea părținitori în părerile lor.

Dece omul respinge cunoștința dela Dumnezeu?

Cine este sursa finală a întregii informații greșite și dezinformării – fie că este vorba despre cunoștința biblică sau cea seculară?

„a căror minte necredincioasă a orbit-o dumnezeul veacului acestuia” (2 Corinteni 4:4).

Mulți Creștini moderni nu sunt confortabili cu realitatea Satanei și a raporturilor biblice a întâlnirilor lui Isus Hristos cu duhuri deranjate, pe care Biblia le numește demoni. Dar mai curând sau mai târziu trebuie să cădem de acord cu adevărul mărturiei personale a lui Hristos. El a declarat ca fapt: „Am văzut pe Satana căzând ca un fulger din cer” (Luca 10:18).

Ca un rezultat direct al decepției descrise de apostolul Pavel (2 Corinteni 4:4), cum descrie Biblia situația neplăcută spirituală a epocii prezente a omului?

„Isus Hristos...El S'a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre, ca să ne smulgă din acest veac rău...” (Galateni 1:3-4).

Deci dumnezeul lumii acestea a orbit locuitorii ei prin multele lui minciuni (compară cu 1 Ioan 5:19). Totuși ne este promis că salvarea divină ne stă la dispoziție.

Despre ce este vorba? Cine este răspunzător în realitate pentru această minciună enormă mondială?

„Și balaurul cel mare, șarpele cel vechi, numit Diavolul și Satana, acela care înșală întreaga lume...” (Apocalipsa 12:9).

Satana este arhanghelul căzut. Ca neprihănitul Lucifer (însemnând „aducător de lumină”) el a fost prezent lângă înșăși tronul lui Dumnezeu, dar el s-a îndepărtat de calea lui Dumnezeu pentru un mod de viață diametral diferit, și a fost eventual consumat de vanitate, gelozie și lăcomie. Două capitole din Biblie au de a face cu originea diavolului și răzvrătirea lui ulterioară împotriva lui Dumnezeu (compară cu atenție Isaia 14:12-15 cu Ezechiel 28:11-16).

Cât este de extinsă influența Satanei?

„...lumea întreagă zace sub puterea celui rău” (1 Ioan 5:19, Biblia Ortodoxă Română).

Cea mai multă lume presupune că întreaga lume este un loc suficient de bun sau cel puțin neutru în influența lui. Dar Biblia ne dezvăluie că Satana este dumnezeul acestei vremi, și că în momentul acesta aceasta este lumea *lui*. Tragic, decepția lui este atât de răspândită că foarte puțini își dau seama de extinderea la care lumea a acceptat dezinformarea și cunoștința lui deformată.

Cum s-a adresat Satana Evei („mama tuturor celor vii”) în Grădina Edenului?

„Dar mă tem ca, după cum șarpele a amăgit pe Eva cu șiretlicul lui, tot așa și gândurile voastre să nu se strice dela curăția și credincioșia care este față de Hristos” (2 Corinteni 11:3).

Dumnezeu le-a dezvăluit adevărată *cunoștință spirituală* lui Adam și Eva. Atunci Satana, deghizat ca un șarpe, a făcut-o pe Eva să pună la îndoială sinceritatea Creatorului lor. Ea l-a convins pe soțul ei să i se alăture în actul următor de nesupunere – mâncatul din fructul oprit. Dumnezeu îi spusese, în efect lui Adam: „Tu nu ar fi trebuit să fi ascultat de vocea nevastei tale” (Genesa 3:17). Satana l-a reprezentat eronat pe Dumnezeu! El a mințit-o pe Eva despre soarta ei finală. „Hotărât, că nu veți muri” i-a spus el (compară cu versurile 1-7).

Mintind-o pe Eva, ce asigurare i-a oferit el ei?

„dar Dumnezeu știe că, în ziua când veți mânca din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul” (versul 5).

Atât de mult din manipularea lui Satan a Evei este adevărat. Ochii lor li s-au deschis privitor la cunoștința binelui și a răului. „„Iată că omul a ajuns ca unul din Noi, cunoscând binele și răul” (versul 22). Tendința aceasta nefericită de a respinge instrucțiunea lui Dumnezeu, stabilită chiar în momentul începuturilor noastre omenești, a continuat neabătută până în ziua de azi. Lumea este plină, atât de adevăr cât și de eroare, ambele și bune și rele. Diavolul, cu viclenie, amestecă bunul cu răul. Adesea oamenii nu pot deosebi diferența lor importantă. Dumnezeu trebuie să le-o *dezvăluie*. Cuvântul Lui este esențial pentru această dezvăluire. Este fundamentul adevăratei științe!

Care a fost unul dintre motivele pentru care a venit Isus Hristos în lume?

„Astfel dar, deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul” (Evreii 2:14).

Moartea lui Isus Hristos a oferit sacrificiul perfect pentru păcatele omenirii. El a plătit pedeapsa cu moartea pentru noi toți și oferă omenirii darul vieții veșnice. Faptul acesta a înfrânt scopurile Satanei și a fost primul pas esențial spre mântuire la care se poate adăuga acum mai multă cunoștință spirituală.

Cum să obții cunoștință dumnezeiască

Cine este sursa cunoștinței drepte?

„Căci Domnul dă înțelepciune; din gura Lui iese cunoștință și pricepere” (Proverbe 2:6).

Dumnezeu este Marele Educator! Într-un sens real, mântuirea este în general o chestiune de educație. Lumea este plină cu valori false, deci este o nevoie evidentă de a re-captura valorile biblice. Cunoștința de încredere a acestor valori adevărate vine numai dintr-o singură sursă – Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Biblie. Dumnezeu ne comunică standardele Sale prin Scriptură.

Totuși trebuie menționat aici că, deși Dezvăluirea lui Dumnezeu, Sfânta Biblie, este baza cunoștinței corecte, nu conține *toată* cunoștința. Alte câmpuri de cunoștință omenească folositoare pot fi construite pe fundația aceea sigură și solidă.

Toată cunoștința falsă – cunoștință ne-bazată pe Cuvântul lui Dumnezeu – în final nu va avea succes și va dispărea.

Care este o cheie vitală pentru a obține cunoștința lui Dumnezeu?

„Fiule, dacă vei primi cuvintele mele, dacă vei păstra cu tine învățăturile mele, dacă vei lua aminte la înțelepciune, și dacă-ți vei pleca inima la pricepere; dacă vei cere înțelepciune, și

dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca argintul, și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi cunoștința lui Dumnezeu” (Proverbe 2:1-5).

Să prețuiești și să cauți cu strădanie calea lui Dumnezeu însumează esența acestui pasaj. Isus Hristos a reflectat principiul acesta sublim în Predica de pe Munte: „Ferice de cei flămânzi și însetați după neprihănire, căci ei vor fi săturați!” (Matei 5:6). Noul Testament este clădit pe Vechiul Testament, care la rândul lui arată spre cel Nou. Unul este incomplet și insuficient fără celălalt. Regele David a scris că : „toate poruncile Tale sunt drepte!” (Psalm 119:172). Supunerea și neprihănirea se completează una pe cealaltă.

Pentru a ne supune lui Dumnezeu, ce altă calitate e necesară cu disperare?

„Frica Domnului este începutul științei” (Proverbe 1:7).

Teama [respectul] de Dumnezeu nu este frica lumii sau a omului, care „este o cursă” (Proverbe 29:25). Un aspect principal al fricii de Dumnezeu este să ai încredere și să-ți pui credința în El.

Atât de des grijile noastre nu sunt necesare. Dumnezeu ne spune: „Eu, Eu vă mângâi. Dar cine ești tu, ca să te temi de omul cel muritor, și de fiul omului, care trece ca iarba, și să uiți pe Domnul, care te-a făcut, care a întins cerurile și a întemeiat pământul?” (Isaia 51:12-13).

Dumnezeu este Creatorul nostru. El ne-a făcut pe noi și mediul înconjurător. Ne datorăm Lui însăși existența noastră. Ar trebui să ne fie frică de consecințele ignorării învățăturilor, a instrucțiunilor și a poruncilor Lui, dezvăluite prin Cuvântul Său.

Care grup de oameni are nevoie în special de teama de Dumnezeu?

„Pildele lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel, pentru cunoașterea înțelepciunii și învățaturii, pentru înțelegerea cuvintelor minții; pentru căpătarea învățăturilor de bun simț, de dreptate, de judecată și de nepărtinire; ca să dea celor neîncercați agerime de minte, tânărului cunoștință și chibzuință” (Proverbe 1:1-4).

Oamenii și femeile noastre tinere – generația următoare – vor forma în curând viitorul. Numai cunoașterea sigură a Bibliei poate să-i ajute să dea piept cu provocările noului mileniu. Cât de recunoscători trebuie să fim noi și ei că avem un ghid spiritual de încredere care a fost scris „pentru neamul de oameni care va veni” (Psalm 102:18).

Știința lui Dumnezeu dezvăluită în două părți

„Comunitatea Creștină are o minte împărțită despre manualul ei” – John Wenham

Cea mai multă lume este conștientă că Biblia este compusă din material scris, prezentat în două secțiuni intitulate tradițional Vechiul Testament și Noul Testament. Sub anumite aspecte terminologia aceasta este eronată pentru că a condus subtil pe unii să respingă porțiuni mari din dezvăluirea lui Dumnezeu. Vechiul Testament, pentru că este mai vechi, este considerat, de unii teologi și conducători religioși, a fi de mai mică valoare sau chiar demodat.

Sunt multe concepțiile greșite privitor la Biblia Ebraică. Autorul englez și cărturarul Biblii John Wenham a scris: „Am avut atât de multă învățatură greșită pentru atâția ani încât chiar și oamenii inteligenți adesea cred cu adevărat că cele două Testamente reprezintă două puncte de vedere opuse, de neîmpăcat; Vechiul Testament fiind un Dumnezeu al mâniei și Noul Testament un Dumnezeu al dragostei” (*Christ and the Bible* [Hristos și Biblia], p.19).

Unii conchid că Vechiul Testament a fost vechi – și deci demodat și uzat – și deci a fost înlocuit de Noul Testament. Desemnările de „Vechiul Testament” și „Noul Testament” se pot găsi în câteva locuri în unele traduceri ale Biblii, dar cuvântul tradus „testament” este de asemenea și cuvântul pentru „legământ.” Scripturile acestea vorbesc despre Vechiul și Noul Legământ (care urmează să fie explicate într-o altă lecție) – dar nu despre cărțile Biblii.

Dacă ai fi trăit cu două mii de ani în urmă și i-ai fi întrebat pe apostolii Petru, Pavel și Ioan despre „Vechiul Testament” sau „Noul Testament,” ei nu ar fi avut nici o idee despre ce ai fi vorbit. Termenii aceștia au fost stabiliți de oameni cu mult timp după ce cărțile Biblii au fost scrise. Prima dată când a fost folosit termenul de „Noul Testament” pentru Scripturile Grecești nu se găsește până la un secol sau mai mult, după moartea apostolilor.

Foarte de multă Biblie consistă din Vechiul Testament. În fapt, vasta majoritate a Cuvântului lui Dumnezeu consistă din acele Scripturi Ebraice – aproape 80 la sută din cele 773.00 de cuvinte ale Biblii. Mai mult, Noul Testament conține nu mai puțin de 600 de citate, referințe sau aluzii la Vechiul Testament.

În lumina aceasta, are vre-un sens că o mare parte din lumea Creștină modernă să privească conținutul Vechiului Testament ca fiind într-un fel inferior sau în contradicție cu cel Nou? Este logic să se omită istoria dezvoltării lui Dumnezeu, a modului Lui de viață și a promisiunilor pe care le conțin aceste Scripturi Ebraice?

După cum a scris Walter Kaiser în cartea sa *Towards Discovering the Old Testament* [Spre Descoperirea Vechiului Testament], „biserica nesocotește trei sferturi din dezvoltările scripturale ale lui Dumnezeu – o cantitate enormă de învățatură biblică – dacă ea persistă în a-și clădi toată teologia ei pe Noul Testament, în timp ce neglijează rușinos pe cel Vechi. Este practica aceasta ceea ce va conduce la...dezechilibre în învățătura ei doctrinală. Ea trebuie să se reîntoarcă la folosirea profitabilă, didactică a Vechiului Testament (p. 19).

Glosar

Apostol: Un rol ecleziastic exclusiv ținut de foarte puțini; literal „cel trimis,” dar pentru un scop special: să transmită un mesaj. În Noul Testament se referă la un sol sau mesager special al evangheliei, un mesager special dela Dumnezeu: (Luca 11:49; Apocalipsa 18:20); mai specific, cei 12 inițiali (Petru, Andrei, Ioan, etc.) plus Pavel, Barnabas și câțiva alții. Isus Hristos este numit Apostol (Evreii 3:1).

Evanghelie: Veștile bune ale împărăției veșnice a lui Dumnezeu care urmează să fie stabilită pe pământ după reîntoarcerea lui Hristos și cum vom fi noi parte din împărăția aceea. Mesajul acesta a fost la centrul învățăturii lui Isus Hristos și a apostolilor. Termenul este folosit aproape 100 de ori în Noul Testament.

Cunoștință: Extinderea mare de informație absorbită de o persoană; un atribut a lui Dumnezeu (Romani 11:33); ce avem nevoie să știm despre Dumnezeu (Osea 4:6).

Ultimii Prooroci: Isaia, Ieremia și Ezechiel; numiți „ultimii” pentru a deosebi pe aceștia trei și cărțile lor de cărțile proorocilor „dinainte” Samuel și Regii.

Proorocii majori: Isaia, Ieremia și Ezechiel ; numiți „majori,” pentru a-i deosebi pe acești trei, și cărțile lor, de cei 12 prooroci „minori.” Major este folosit în sensul de cărți mai lungi, iar „minori” în sensul de cărți mai scurte.

Pentateuh: Termenul grec pentru primele cinci cărți ale Bibliei, cele cinci cărți ale lui Moise (*penta* înseamnă „cinci”). Termenul acesta a intrat în folosință când Biblia Ebraică (sau Vechiul Testament) a început să fie tradusă în limba greacă cca. 300 B.C.

Registrar (cronicar): Un enumerator, secretar sau arhivist; secretarul oficial al regelui (2 Samuel 8:16). În lumea antică un registrar (cronicar) a fost un membru al unei clase de profesioniști, de oameni educați, care erau pregătiți pentru serviciul oficial în administrația regelui.

Revelație: Dezvăluirea Cuvântului și a planului lui Dumnezeu pentru omenire. În Biblie aceasta se referă la a clarifica lucrurile obscure; să aducă la lumină lucrurile ascunse; cauzând pe indivizi chemați special să vadă, să audă, să simtă, să știe și să înțeleagă lucrurile lui Dumnezeu; dezvăluirea misterelor Bibliei.

Scrib: Un copist de manuscrise oficiale (notabil Biblia Ebraică); un arhivist sau păstrător de registre (sau cronici); membru al unei clase profesionale de secretari care transcriau documente legale și care erau experți în studiul legii (sau Tora). Ezra a fost un scrib talentat (Ezra 7:6). Isus i-a lăudat profesiunea (Matei 13:52) dar a făcut excepție adesea la felul în care scribii au folosit oficiul și influența lor, adesea interpretând greșit Scripturile.

Tora: Expresie Ebraică ce se referă specific la „Lege,” însemnând cele cinci cărți ale lui Moise. Într-un sens mult mai larg înseamnă instrucțiunea sau învățătura spirituală.

Înțelegere: Calitatea de a avea perspicacitate sau judecată bună în chestiuni generale; putere intuitivă de gândire abstractă; capacitatea ca să urmărești logic sau să trasezi o linie de gândire.

Înțelepciune: Având experiență, cunoștință și înțelegere împreună cu puterea de a le aplica pe toate trei cu prudență, practicalitate, discreție și bun simț; inima și centrul judecății morale și intelectuale corecte; o calitate pe care Dumnezeu o distribuie poporului Său (Matei 12:42) pe măsură ce îi studiază Cuvântul Său; personificat în cartea Proverbe.

Tranziția dela Prooroci la Evanghelii

Părțile acestea două ale Cuvântului lui Dumnezeu se unesc fără urmă pentru a constitui dezvăluirea completă a lui Dumnezeu pentru omenire. Chiar dacă perioada dintre Testamente a fost mai mult de 400 de ani, scrierile proorocilor Ebraici au precedat scrierile apostolice într-o manieră care accentuează unitatea lor de bază.

Consideră cum cuvintele de încheiere ale Vechiului Testament curg neted în acelea care deschid Noul Testament. Maleahi, în general considerat a fi ultimul dintre proorocii Ebraici, prezice „Iată, vă voi trimite pe proorocul Ilie” – Ioan Botezătorul (Matei 11:13-14; Maleahi 4:5-6).

Marcu, considerat de mulți ca fiind primul dintre scriitorii Evangheliei, a început exact unde terminase Maleahi – citând profeții din Maleahi 3:1 și Isaia 40:3 despre un mesager care avea să preceadă Mântuitorul. Atunci este introdus Ioan Botezătorul (Ilie care avea să vină proorocit de Maleahi) ca predecesorul ales al lui Isus Hristos, stabilind calea pentru prima Lui venire. (Este interesant de notat că contextul capitolului final al lui Maleahi de asemenea implică apariția a încă unui alt prooroc „în duhul și puterea lui Ilie” care va preceda venirea a doua a lui Hristos).

Matei începe Evanghelia lui la fel, ca o continuare a Vechiului Testament, dând o genealogie a patriarhilor Ebraici și a liniilor regale conducând la nașterea lui Isus Hristos. Scopul specific în Matei 1 este rezumat în versul 18: „Iar nașterea lui Isus Hristos a fost așa...”

Totuși 17 versuri importante preced declarația aceasta. Dece? Acestea declară cu tărie descendența Israelită a lui Isus Hristos datând înapoi la Regele David și, chiar mai înainte, la Avraam. Cuvintele acestea ale lui Matei validează importanța cărților de mai la început ale Bibliei Ebraice și demonstrează cum clădea el pe fundația lor.

Dece începe Noul Testament cu o genealogie?

„Cartea neamului lui Isus Hristos, fiul lui David, fiul lui Avraam. Avraam a născut pe Isaac; Isaac a născut pe Iacov; Iacov a născut pe Iuda și frații lui... Împăratul David a născut pe Solomon, din văduva lui Uriah...Iosia a născut pe Iehonia și frații lui, pe vremea strămutării în Babilon...

„Deci, dela Avraam până la David, sunt patrusprezece neamuri de toate; dela David până la strămutarea în Babilon sunt patrusprezece neamuri; și dela strămutarea în Babilon până la Hristos, sunt patrusprezece neamuri” (Matei 1:1-3, 6, 11, 17).

Aceste 17 versuri pot fi privite ca un scurt rezumat al istoriei sfinte a Israelului și Iudei. Ele transmit un mesaj puternic la începutul Noului Testament că trebuie să-i dăm Vechiului Testament considerația datorată.

Introducerea istorică a lui Matei este desemnată să arate descendența legală a lui Hristos – că EL este împlinirea promisiunii făcute lui Avraam (Genesa 12:3; 18:18; 22:18; etc) și regelui David (compară cu 2 Samuel 7:16; Faptele Apostolilor 13:22-23; Luca 1:32). Evanghelia lui Matei este clădită pe fundația Scripturilor Ebraice și conține multe citate din ele. Astfel amândoi, și Matei și Marcu leagă cele două testamente ca o dezvăluire completă și întregă.

Natura fascinantă a revelației lui Dumnezeu

Oamenii și femeile au fost creați „după chipul lui Dumnezeu” (Genesa 1:27). În cadrul acestor cuvinte este implicația unui plan, scop și unei relații uimitoare pe care El o dorește cu întreaga omenire. Imaginează-ți toate posibilitățile și potențialele de a fi creați în imaginea lui Dumnezeu le conferă asupra noastră – toate obligațiile și răspunderile, darurile magnifice și diverse care să fie folosite în serviciul Său.

Ceeace noi putem ști este că Dumnezeu a folosit „multe rânduri” și „multe chipuri” (Evreii 1:1) nu numai să păstreze Cuvântul Său dar și să-l transmită omenirii. Biblia include o bogăție de forme și expresii literare: lege, poezie, proverbe, profeții, istorie, cele patru Evanghelii, o istorie a Bisericii, scrisori personale și generale, un mesaj apocaliptic și mult mai mult. Noi ființele omenești avem un apetit pentru varietate, și Dumnezeu a avut grijă ca minunățiile Cuvântului Său să nu ne parvină în forma unei descrieri plicticoase sau ca o listă de ce să facem și ce nu.

Biblia este istoria oamenilor și a evenimentelor acoperind mai multe mii de ani. Isus și apostolii au dat mărturie cu privire la acurateța și inspirația divină a Scripturilor Ebraice.

Ei i-au suportat legile și promisiunile și și-au bazat învățăturile lor pe principiile ei fundamentale. Ei au continuat să susțină sistemul ei de trai.

A recunoscut Isus Hristos că mesajul Bibliei Ebraice a fost transmis în mai mult decât o singură formă de expresie literară generală?

„Și a început dela Moise, și dela toți proorocii, și le-a tâlcuit, în toate Scripturile, ce era cu privire la El [Isus Hristos]” (Luca 24:27, 44).

Isus a recunoscut o împărțire în trei feluri a Vechiului Testament: Legea, Proorocii și Scrierile. Psalmii constituie cartea principală a acele porțiuni de Biblie cunoscută și ca Scrieri. Legea constituie primele cinci cărți: Genesa, Exodul, Leviticul, Numere și Deuteronom – toate scrise de Moise.

S-a referit Hristos la cadrul de timp al Bibliei Ebraice?

„...dela sângele neprihănitului Abel până la sângele lui Zaharia...” (Matei 23:35; compară cu Luca 11:51).

Timpul în Biblie este uneori măsurat în legătură cu personalitățile ei dominante. Spre exemplu, Apostolul Pavel a scris despre perioada „dela Adam la Moise” (Romani 5:14). Abel a fost primul om neprihănit care a fost martirizat. Uciderea lui Zaharia a fost ultimul menționat în aranjamentul istoric al cărților din Biblia Ebraică.

A crezut și a susținut Hristos raportul din Genesă a creației pământului?

Pentru că în zilele acelea va fi un necaz așa de mare, cum n-a fost de la începutul lumii, pe care a făcut-o Dumnezeu, până azi, și cum nici nu va mai fi vreodată” (Marcu 13:19).

A confirmat Hristos alte rapoarte istorice descrise în cartea Genesei?

„Ce s-a întâmplat în zilele lui Noe, se va întâmpla la fel și în zilele Fiului omului: [ei au trăit]... până în ziua când a intrat Noe în corabie; și a venit potopul și i-a prăpădit pe toți” (Luca 17:26-27).

Este clar că Hristos a acceptat raportul creației și al potopului ca evenimente istorice. El a crezut și a confirmat public declarația aflată în cartea Genesei.

Ce a avut de spus Hristos despre figurile principale din istoria Ebraică?

„Căci, dacă ați crede pe Moise, M-ați crede și pe Mine, pentru că el a scris despre Mine. Dar dacă nu credeți cele scrise de el, cum veți crede cuvintele Mele?” (Ioan 5:46-47).

„...veți vedea pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, și pe toți proorocii în Împărăția lui Dumnezeu...” (Luca 13:28).

„Isus le-a răspuns: „Oare n-ați citit niciodată ce a făcut David, când a fost în nevoie, și când a flămânzit el și cei ce erau împreună cu el?” (Marcu 2:25).

Hristos a crezut și a validat caracterele și evenimentele principale ale Vechiului Testament (compară cu Matei 11:22-24; 12:41-42). El a autentificat Biblia Ebraică prin acceptarea istoriei biblice și citarea din învățăturile ei.

Apostolii au făcut și ei la fel. Citește Evreii 11, care este cunoscut drept „capitolul de credință” al Bibliei. Este un compendiu scurt al credinței Bisericii de început în oamenii și evenimentele principale ale Vechiului Testament.

Scriitorii Bibliei Ebraice

Scriind Cuvântul Său pentru omenire, Dumnezeu a folosit oameni din toate nivelele sociale și moduri de viață: regi, prooroci, preoți, scribi, colectori de taxe, păstori, pescari. Deși Dumnezeu i-a inspirat pe ei toți, El a folosit personalitățile lor omenești naturale să ajute să transmită mesajul Său. Poveștile lor de fond sunt fascinante de citit. Este surprinzător cât de mult Biblia însuși dezvăluie despre cum a fost alcătuită prin Dumnezeu folosind instrumente omenești.

Să începem povestea noastră cu David, regele Israelului care a trăit cca. 1000 B.C. Cu trei milenii mai târziu noi încă vorbim, scriem și cântăm cuvintele lui David. Ele sunt citate extensiv în ceea ce numim Noul Testament. El a creat un mare volum de literatură pe care Dumnezeu l-a păstrat pentru generațiile următoare.

Cine a fost compozitorul principal al cuvintelor și muzicii din Psalmi?

„Iată cele din urmă cuvinte ale lui David. Cuvântul lui David, fiul lui Isai, cuvântul omului care a fost înălțat sus de tot, cuvântul unsului Dumnezeului lui Iacov, cuvântul cântărețului plăcut al lui Israel” (2 Samuel 23:1).

„În această zi David, pentru întâia oară, a dat, prin Asaf și frații lui, următorul psalm de laudă Domnului” (1 Cronici 16:7, Biblia Ortodoxă Română).

„[Vai de cei ce] Aiurează în sunetul alăutei, se cred iscusii ca David în instrumentele de muzică” (Amos 6:5).

„Căci însuși David zice în Cartea Psalmilor...” (Luca 20:42).

„Însuși David, fiind insuflat de Duhul Sfânt, a zis...” (Marcu 12:36).

Biblia are multe de spus despre realizările literare și muzicale ale lui David. Nu mai puțin de 73 de Psalmi poartă numele lui David. Se pare probabil că mulți din Psalmii fără autor au fost de asemenea scriși de regele acesta. Cântatul cu talent al harpei a calmat mintea tulburată a regelui Saul (1 Samuel 16:14-23). David a compus de asemenea o boceală mișcătoare după ce Saul și Ionatan și-au pierdut viețile în luptă (2 Samuel 1:17-27; compară cu 3:33-34).

De câte ori oameni ne familiari cu Biblia au repetat fraza „Cum au căzut vitejii,” fără să-și dea seama că citează durerea lui David la moartea lui Saul și Ionatan? David și muzica lui au fost atât de renumite încât Profetul Amos le menționează la circa 300 de ani după domnia lui David (Amos 6:5).

Care a fost sursa de inspirație a lui David?

„Duhul Domnului vorbește prin mine, și cuvântul Lui este pe limba mea” (2 Samuel 23:2).

Acestea sunt „cele din urmă cuvinte ale lui David” (versul 1) – chestiuni serioase pe care el a dorit ca audiența lui să și le amintească. Regele acesta măreț a fost unul dintre cei mulți pe care Petru i-a avut în minte cu un mileniu mai târziu când apostolul a scris: „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit dela Dumnezeu, mânați de Duhul Sfânt” (2 Petru 1:21).

L-a avut David însuși pe Duhul Sfânt?

„Samuel [proorocul] a luat cornul cu untdelemn, și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare [de atunci încolo]” (1 Samuel 16:13).

Hirotonisirea aceasta a avut loc când David a fost încă un om tânăr având grija oilor tatălui său. Dumnezeu i-a dat Duhul Său lui David la o vârstă tânără, și pasajele acestea sugerează că multe din compozițiile sale au fost inspirate de Duhul acela. Duhul Sfânt este o legătură vitală între Dumnezeu și om. Dumnezeu ne dezvăluie adevărul Său prețios prin Duhul Său (1 Corinteni 2:10). Așa cum a scris Petru mai târziu, proorocii lui Dumnezeu au avut Duhul acesta, „Duhul lui Hristos,” lucrând înăuntrul lor (1 Petru 1:11).

Regele David și scribii săi

David a fost un conducător remarcabil și un organizator talentat. În special, 1 Cronici detaliază cum a administra el guvernământul său. Sub domnia lui au fost angajați și educați la curtea regală cronicari și scribi profesioniști. Oamenii aceștia au fost mult respectați, iar succesorii lor, în domniile ulterioare, au înregistrat istoriile curților regilor din Israel și din Iuda. O asemenea înregistrare, spre exemplu, a fost „Cronicile împăratului David” (1 Cronici 27:24). Șemaia a fost unul din scribii aceștia la curtea regală a lui David al cărui nume a fost menționat (1 Cronici 24:6).

Un pasaj mai înainte în 2 Samuel însumează administrația regală a lui David. „David a împărățit peste Israel, și făcea judecată și dreptate la tot poporul lui. Ioab, fiul Țeruiei, era mai mare peste oștire; Iosafat, fiul lui Ahilud, era mai mare peste scriitori; Țadoc, fiul lui Ahitub, și Ahimelec, fiul lui Abiatar, erau preoți; Seraia era scrib[logofăt]” (2 Samuel 8:15-17). Cronicarul a menționat mai târziu că „Ionatan, unchiul lui David, era sfetnic, om înțelept și scriitor” (1 Cronici 27:32, Biblia Ortodoxă Română). Rubedenia aceasta foarte educată a fost în aparență și un sfetnic regal de încredere.

Biblia arată că Regele David a creat un climat în care înregistrarea și scrisul despre afacerile regale au fost funcții guvernamentale importante, asemănătoare cu datoriile religioase și militare. Solomon, fiul și succesorul său, a crescut într-o atmosferă care i-a nutrit propriul său talent considerabil de scris, care a fost încurajat de tatăl său și de alții dela curtea regală. Între ultimele vorbe ale regelui pentru tânărul său fiu Solomon, au fost acestea: „„Toate acestea”, a

zis David, „toate lucrările izvodului acestuia [planurile pentru primul templu], mi le-a făcut cunoscut Domnul, însemnându-le în scris cu mâna Lui” (1 Cronici 28:19).

Scrierile Regelui Solomon

Cărțile scrise de Regele Solomon sunt parte din secția Scrieri a Bibliei Ebraice.

Describe Biblia administrația regală a împăratului Solomon?

„Împăratul Solomon era împărat peste tot Israelul. Iată căpeteniile pe cari le avea în slujba lui: Azaria, fiul lui Țadoc, preotul, Elihoref și Ahia, fiii lui Șișa, erau scribi [logofeți]; Iosafat, fiul lui Ahilud, era scriitor” (1 Regi 4:1-3).

Din nou, oficiile de scribi și scriitori au fost considerate funcții înalte în administrația împăratului. La fel ca și tatăl său, David, Împăratul Solomon a apreciat acești oameni și talentele lor.

Au apărut eventual unele dintre cărțile Bibliei din această apreciere mare a scrisului?

„Solomon a spus trei mii de pilde; și cântările lui au fost o mie și cinci” (versul 32).

Numai câteva sute din proverbele (pildele) lui Solomon au fost înregistrate în cartea Proverbe. Numai unul din cântecele sale (potrivit cunoscut drept Cântecul lui Solomon) a fost păstrat pentru noi în Biblie. Astfel, o mare măsură de evaluare a materialului scris trebuie să fi avut loc. Contribuțiile lui Solomon la Biblie sunt numite acurat Cărți de Înțelepciune.

Care este sursa adevărată a înțelepciunii lui Solomon?

„Dumnezeu a dat lui Solomon înțelepciune, foarte mare pricepere, și cunoștințe multe ca nisipul de pe țărmul mării...El era mai înțelept decât orice om...” (versurile 29, 31).

„Toți împărații pământului căutau să vadă pe Solomon, ca să audă înțelepciunea pe care o pusese Dumnezeu în inima lui” (2 Cronici 9:23).

Acesta este un fapt biblic important și unul pe care noi nu trebuie să-l uităm niciodată: Dumnezeu este sursa supremă a cărților din Biblie, indiferent de ființele omenești pe care El le-a folosit să le scrie. „Toată Scriptura este însuflată de Dumnezeu” a scris apostolul Pavel (2 Timotei 3:16). Înțelepciunea lui Solomon a venit dela Dumnezeu Creatorul.

Care carte bine cunoscută din Biblie a fost scrisă de Împăratul Solomon?

„Pildele lui Solomon, fiul lui David, împăratul lui Israel” (Proverbe 1:1).

„Pildele lui Solomon...” (Proverbe 10:1).

„Iată încă vreo câteva din Pildele lui Solomon, strânse de oamenii lui Ezechia, împăratul lui Iuda” (Proverbe 25:1).

Cartea Proverbelor începe cu o scurtă introducere (Proverbe 1:1-7) urmată de o secție lungă preamărind meritele înțelepciunii. În capitolul 10 începe partea principală a proverbelor lui Solomon, dintre care unele au fost mai târziu copiate de scribii regelui Ezechia (Proverbe 25:1). Ultimele două capitole sunt atribuite altor doi oameni, dar Solomon este autorul principal al cărții.

Proverbele acestea biblice sunt ziceri instructive care adesea contrastează, într-un scurt pasaj, bunul cu răul. Aceste elemente de înțelepciune practică nu numai că ne îmbogățesc viețile, dar ne ajută să evităm necazurile. Pe scurt, aici avem o scurtă carte de ghidare pentru o viață cu succes.

Ce carte de filozofie biblică a scris Solomon?

„Cuvintele Ecclesiastului, fiul lui David, împăratul Ierusalemului” (Ecclesiastul 1:1).

Aici, în cartea Ecclesiastul, Solomon meditează asupra vieții și experienței lui. El conchide că teama de Dumnezeu și păzirea poruncile Lui constituie „datoria fiecărui om” (Ecclesiastul 12:13). El observă că fără Dumnezeu viața nu are nici o însemnătate – și că mult prea mulți oameni își irosesc viețile lor urmărind lucruri care nu-i vor satisface niciodată cu adevărat. El ne reamintește că eventual Dumnezeu va aduce la judecată fiecare lucrare omenească (Ecclesiastul 11:9; 12:14).

Un alt autor important

Ce alt autor talentat a folosit Dumnezeu ca să completeze Scripturile Vechiului Testament?

„Acest Ezra a venit din Babilon: era un cărturar iscusit în Legea lui Moise...” (Ezra 7:6).

„Căci Ezra își pusese inima să adâncească și să împlinească Legea Domnului, și să învețe pe oameni în mijlocul lui Israel legile și poruncile” (versul 10).

Tradiția evreilor ne spune că Ezra a compilat și a scris atât Cronici 1 cât și 2– cărțile conclusive în aranjamentul Ebraic al scripturilor Vechiului Testament. Cărturarii cei mai conservativi sunt de acord că dovezile biblice interne suportă concluzia aceasta. Observă remarcabila similaritate dintre sfârșitul la 2 Cronici (36:22-23) și începutul lui Ezra (1:1-3). Șimșai și Zadok au fost și ei scribi în momentul acela important din istoria Israelului (Ezra 4:8; Neemia 13:13) și s-ar fi putut să-l fi ajutat pe Ezra.

Compilând o istorie importantă scoasă din arhivele naționale, Ezra a produs în cea mai mare probabilitate o analiză contemporană inspirată a istoriei regatelor Iudeii și Israel până în momentul edictului lui Cyrus autorizând pe Evrei să reconstruiască și să restaureze templul lui Dumnezeu în Ierusalem. Amintește-ți că Ezra a fost un om cu o atitudine corectă față de legea lui Dumnezeu.

Cele cinci cărți ale lui Moise

Ezra a fost „un cărturar [scrib] iscusit în Legea lui Moise” (Ezra 7:6). Noul Testament ne spune că Moise a fost educat în toată înțelepciunea Egiptenilor, și multe scripturi ne arată că Moise a fost răspunzător pentru primele cinci cărți ale Bibliei. Cărțile acestea sunt de obicei numite Tora, un termen Ebraic, și uneori referit ca Pentateuh, o expresie greacă. Conform cu tradiția evreiască, o altă mână, posibil cea a lui Ioșua sau Ezra, a adăugat relatarea morții lui Moise dela sfârșit în Deuteronom – și a făcut și alte ajustări să completeze textul pe care îl citim noi astăzi.

Tradiția evreiască dela început este unanimă în acceptarea lui Moise ca fiind autorul Torei. Ultima dintre cărțile acestea ne spune că proorocul acesta a scris legea într-o carte și a dat-o preoților astfel ca ei să o poată citi poporului (Deuteronom 31:9:13). De asemenea a fost pusă de o parte a Arcei Legământului (versul 26). Deși este prezentată în cinci părți, Tora este o singură carte integrală.

În toate cele patru Evanghelii Isus Hristos S-a referit în mod repetat la Moise ca acel care a dat legea (Matei 8:4; 19:8; Marcu 1:44; 7:10; 10:4-5; 12:26; Luca 5:14; 20:37; Ioan 1:17; 5:46; 7:19).

Ce i-a spus Dumnezeu lui Moise să facă? A ascultat el de instrucțiunile Domnului?

„Domnul a zis lui Moise: „Scrie lucrul acesta în carte, ca să se păstreze aducerea aminte...” (Exodul 17:14).

„Domnul a zis lui Moise: „Scrie-ți cuvintele acestea...” (Exodul 37:27).

„Moise a scris toate cuvintele Domnului” (Exodul 24:4).

Deși acestea sunt porunci limitate să scrie porțiuni specifice ale Cuvântului lui Dumnezeu, principiul este clar. Moise este proorocul scrib prin care a lucrat Dumnezeu. Amintește-ți că „Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor, și era puternic în cuvinte și în fapte” (Faptele Apostolilor 7:6).

Ni se spune în Numere, a patra carte atribuită lui Moise, ceva despre activitatea sa literară?

„Moise a scris călătoriile lor din popas în popas, după porunca Domnului” (Numere 33:2).

Deși unii cărturari pun la îndoială că Moise este autorul cărții Numere, acest pasagiu aproape de sfârșitul cărții nu poate fi ignorat (compară cu Numere 36:13). Biblia atribuie lui Moise această secțiune întregă. Multe alte secțiuni din Numere încep cu cuvintele „Domnul i-a spus lui Moise...” Cartea Leviticul nu menționează specific pe autor dar conținutul, dela primul până la ultimul capitol, îl înregistrează pe Dumnezeu vorbind direct lui Moise (Leviticul 1:1; 27:34).

În vremea lui Moise arta scrisului fusese dezvoltată în Egipt și regiunea Mesopotamiei. Înregistrări permanente de muzeu, înscrise pe obeliscuri și tablete cuneiforme, oferă dovezi clare că scrisul fusese bine stabilit înainte și în timpul epocii lui Moise.

Cu ce este diferită Genesa?

Activitățile istorice înregistrate în cartea Genezei au avut loc înainte de nașterea lui Moise. Este clar că el a avut acces la arhive scrise sau la tradiții orale precise, sau Dumnezeu i-a dictat conținutul.

Genesa este un cuvânt grec însemnând „începutul.” Care este semnificația numelui acestei cărți a Bibliei?

Este o structură genealogică evidentă a cărții Genesa?

„Iată istoria [acestea sunt generațiile] cerurilor și a pământului, când au fost făcute” (Genesa 2:4).

„Iată obârșia cerului și a pământului de la facerea lor, din ziua când Domnul Dumnezeu a făcut cerul și pământul” (Genesa 2:4, Biblia Ortodoxă Română).

„Iată cartea neamurilor lui Adam. În ziua când a făcut Dumnezeu pe om, l-a făcut după asemănarea lui Dumnezeu” (Genesa 5:1).

„Iată cari sunt urmașii lui Noe” (Genesa 6:9; compară cu 10:1; 11:10, 27; 25:12, 19; 36:1, 9; 37:2).

Aici avem structura literară a Genezei în delineația cea mai scurtă. Este compusă din 11 „cărți” sau genealogii. Genesa ne descrie începutul tuturor lucrurilor, cum populația pământului a crescut și cum Dumnezeu a început să lucreze prin familia unui singur om, aceea a patriarhului Avraam. Povestea Genezei este spusă în cadrul istoriilor de familie.

Genesa este începutul cunoștinței lui Dumnezeu. A fost păstrată de-a lungul veacurilor pentru beneficiul nostru. Începe cunoașterea prețioasă a scopului măreț al lui Dumnezeu pe care noi nu-l putem afla din nici o altă sursă. Genesa nu conține întreaga cunoștință, dar reprezintă fundația spirituală esențială care este fundamentală pentru înțelegerea restului Bibliei.

Ne dezvăluie, spre exemplu, că noi suntem creați în imaginea exactă a lui Dumnezeu și că Adam și Eva au ales o cale care i-a îndepărtat pe ei și pe descendenții lor – pe fiecare dintre ei – de la o relație cu Dumnezeu. Proorocii au avut multe de spus privitor la acest ultim punct.

Regele Ioiachim: O lecție din istoria Biblică

Istoria ne arată că de-a lungul veacurilor diferiți oameni au încercat să distrugă Cuvântul lui Dumnezeu. Devreme, la începutul secolului VI B.C., unul care „a distrus” în mod literal Cuvântul lui Dumnezeu, și a plătit scump pentru aroganța sa, a fost Ioiachim, rege al regatului Iuda.

Domnia de 11 ani a lui Ioiachim a fost dezastruoasă. Deși a avut ocazia să urmeze exemplul drept al tatălui său Iosia (Ieremia 22:15-16), Ioiachim s-a întors spre rău. Ieremia îl

descrie ca un conducător arogant, care și-a abuzat propriul său popor (versurile 13:14) și a persecutat și a omorât pe slujitorii lui Dumnezeu (Ieremia 26:22-23).

Dumnezeu l-a îndrumat pe Ieremia să proorocească că dacă nu se pocăiesc, regele Ioiachim și Ierusalemul vor cădea în captivitate (Ieremia 36). Ieremia a avut înregistrate cuvintele lui Dumnezeu de scribul său, Baruc, și l-a instruit să citească profețiile acelea poporului din Iuda. Dumnezeu a sperat că ei se vor pocăi și vor evita împlinirea proorocirii căderii lor în captivitate (Ieremia 36:4-7).

Când prinții au auzit cuvintele proorocirii lui Ieremia, le-au transmis repede lui Ioiachim (Ieremia 36:19). Când regele a auzit raportul prinților al prezicerilor lui Ieremia a trimis un ofițer să-i aducă lui sulul (versul 21).

Ioiachim i-a cerut ofițerului să citească tare depe sul. După ce omul a citit mai multe coloane, regele tăia partea aceea a sulului și o arunca cu dispreț în focul arzând în ceaunul din fața lui. Regele a continuat așa până când sulul „a fost ars de tot” (versul 23).

Ioiachim a crezut probabil că nu avea să dea socoteală nimănui. Dar Dumnezeu avea să aibă ultimul cuvânt.

El l-a îndrumat pe Ieremia să prepare un alt sul ca și primul (versurile 27-32). Dumnezeu a pregătit cuvinte tari pentru Ioiachim: „Deaceea, așa vorbește Domnul despre Ioiachim, împăratul lui Iuda: „Nici unul din ai lui nu va șede pe scaunul de domnie al lui David. Trupul lui mort va fi lăsat la căldură ziua și la frig noaptea. Îl voi pedepsi, pe el, sămânța lui, și pe slujitorii lui, pentru nelegiuirea lor, și voi aduce peste ei, peste locuitorii Ierusalemului și peste oamenii lui Iuda, toate nenorocirile cu cari i-am amenințat, fără ca ei să fi vrut să Mă asculte!” (versurile 30-31).

Trist, Ioiachim a persistat în nesupunerea lui și a suferit consecințele. Învins de Babilonieni și târât de ei în lanțuri, el a murit în drum spre Babilon sau în captivitatea de acolo.

Lecția Regelui Ioiachim a tuturor conducătorilor și a tuturor popoarelor: Acel care încearcă să distrugă Cuvântul lui Dumnezeu se pune în mare pericol. Omul nu poate să-L provoace pe Dumnezeu cu aroganță și să rămână nepedepsit. Cuvântul lui Dumnezeu este baza întregii cunoașteri, și spre deosebire de omul muritor, va dăinui veșnic (1 Petru 1:24-25).

Proorocii ultimi, sau principali

Isaia, Ieremia și Ezechiel sunt cunoscuți ca proorocii principali și au scris cărți care le poartă numele (împreună cu ajutorul ocazional al scribilor personali).

Dar relatarea pe care trebuie s-o considerăm noi nu se oprește acolo. Fiecare om și-a relatat propria sa contribuție fascinantă la Biblie.

Totuși în analiza finală Însuși Isus Hristos este acel care a unit împreună, Vechiul și Noul Testament. El îi leagă pe proorocii Ebraici de Noul Testament. Deci, Hristos este cel la care trebuie să ne uităm pentru ghidare în evaluarea Ultimilor, sau Principalii, Prooroci.

A atribuit Isus direct vre-o porțiune a Bibliei profetului Isaia?

„bine a proorocit Isaia despre voi...” (Matei 15:7).

În versurile 8-9 Hristos citează din Isaia 29:13 din Biblia Ebraică.

Au atribuit cei patru scriitori ai Evangheliilor porțiuni din Scripturile Ebraice lui Isaia?

„Ioan [Ioan Botezătorul] acesta este acela care fusese vestit prin proorocul Isaia...” (Matei 3:3; compară cu Marcu 7:6; Luca 3:4; Ioan 12:39-41).

Este clar că proorocul Isaia a spus cuvintele acestea. La fel ca și Pavel în compunerea unora dintre scrisorile sale ale Noului Testament, el (Isaia) ar fi putut foarte bine să fi dictat porțiuni ale cărții sale unui ajutor. Amintește-ți că sistemul oficial de scriitori și scribi (stabilit de Regele David) era încă în vigoare în Iuda în timpul vieții lui Isaia. Serviciul lui profetic a continuat în timpul domniei mai multor regi Iudaici (Isaia 1:1).

A citat apostolul Pavel de asemenea din Isaia?

„Pavel n-a adăugat decât aceste vorbe: „Bine a spus Duhul Sfânt prin proorocul Isaia către părinții voștri...” (Faptele Apostolilor 28:25, compară cu Romani 9:27).

Ce a fost neobișnuit despre chemarea lui Ieremia?

„Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel: „Mai bine înainte ca să te fi întocmit în pântecele mamei tale, te cunoșteam, și mai înainte ca să fi ieșit tu din pântecele ei, Eu te pusesem deoparte, și te făcusem prooroc al neamurilor” (Ieremia 1:4-5).

Expresia „Cuvântul Domnului mi-a vorbit astfel” (în diferite forme puțin diferite), este repetată adesea în cartea lui Ieremia . Mesajul proorocului este direct dela Dumnezeu; Ieremia este numai instrumentul Lui omenesc.

Care a fost unul dintre darurile profetice ale lui Ieremia?

„Ieremia a scris într'o carte toate nenorocirile, cari aveau să vină asupra Babilonului, toate cuvintele acestea scrise asupra Babilonului” (Ieremia 51:60).

Dar a scris Ieremia totul singur?

„În al patrulea an al lui Ioiachim, fiul lui Iosia, împăratul lui Iuda, următorul cuvânt a fost rostit către Ieremia din partea Domnului: „Ia un sul de carte, și scrie în ea toate cuvintele, pe cari ți le-am spus cu privire la Israel și cu privire la Iuda, și cu privire la toate neamurile, din ziua când ți-am vorbit, pe vremea lui Iosia, până în ziua de azi!” (Ieremia 36:1-2).

„Ieremia a chemat pe Baruc, fiul lui Neriia; și Baruc a scris într'o carte după cum spunea Ieremia, toate cuvintele pe cari le spusese lui Ieremia Domnul” (versul 4).

Ieremia a avut propriul său scrib personal, care a fost în aparență și un cititor talentat (versul 10). Baruc a citit cuvintele lui Ieremia în „casa Domnului,” templul din Ierusalem.

Când mesajul lui Dumnezeu prin Ieremia (dar scris de scribul Baruc) a ajuns la Regele Ioiachim, ce a făcut el imediat?

„După ce Iehudi a citit trei sau patru foi, împăratul a tăiat cartea cu briceagul logofătului, și a aruncat-o în jăratecul de cărbuni, unde a fost arsă de tot” (versul 23).

S-au făcut multe încercări de-a lungul istoriei să se distrugă părți din Cuvântul lui Dumnezeu. Situația aceasta în special este înregistrată în însăși Biblia. Uneori scriitorii biblici și traducătorii au fost întemnițați sau omorâți. Oamenii și-au dat viețile, literal, ca să-ne aducă această Carte. În exemplul acesta scriptural, însă, încercarea „să prindă pe scribul Baruc și pe Ieremia proorocul” a eșuat pentru că „Domnul i-a ascuns” (versul 26).

Care a fost reacția lui Dumnezeu la distrugerea în foc de către rege a sulului lui Ieremia?

„Atunci a fost cuvântul Domnului către Ieremia, după ce regele a ars cartea și cuvintele pe care Baruh le scrisese din gura lui Ieremia, și i-a zis: "Ia-ți alt sul de hârtie și scrie în el toate cuvintele de mai înainte, care au fost în celălalt sul, pe care l-a ars Ioiachim, regele lui Iuda..." (versurile 27-28).

„Și a luat Ieremia alt sul de hârtie și l-a dat lui Baruh scriitorul, fiul lui Neria, și acesta a scris în el, din gura lui Ieremia, toate cuvintele din sulul ce-l aruncase în foc Ioiachim, regele lui Iuda, și a mai adăugat la ele multe cuvinte asemenea aceluia” (versul 32).

Nici chiar regii nu au nici o autoritate sau permisiune să modifice sau să distrugă cuvântul lui Dumnezeu. El a păstrat Biblia de-a lungul veacurilor în ciuda tuturor încercărilor determinate de a distruge orice urmă a ei. Oamenii și femeile de credință și-au riscat viețile lor ca să păstreze, să răspândească și să publice Scripturile.

Care au fost acreditările profetice ale lui Ezechiel?

„Cuvântul Domnului a vorbit lui Ezechiel, fiul lui Buzi, preotul, în țara Haldeilor, lângă râul Chebar; și acolo a venit mâna Domnului peste el” (Ezechiel 1:3).

Ezechiel este menționat numai de două ori în Biblie – amândouă cazurile în cartea care îi poartă numele. În adaos la aluziile evidente la capitolele de templu ale lui Ezechiel (40-48) din Apocalipsa 21, cartea însăși este citată de mai multe ori în Noul Testament. De asemenea, Isus descriindu-se pe Sine ca Păstorul cel Bun este o aluzie aparentă la pasaje din Ezechiel (compară cu 34:5; 8, 12, 23; 37:24). Dumnezeu i se adresează lui Ezechiel ca „Fiul Omului” de 90 de ori, iar Isus Hristos se referă la El însuși ca „Fiul Omului” de 80 de ori în relatările Evangheliilor.

Proorocirile lui Ezechiel au fost născute în urgia captivității. *The Oxford Dictionary of the Jewish Religion* [Dicționarul Oxfordului al Religiei Evrești] declară: „El [Ezechiel] a fost deportat împreună cu regele Ioiachim al Iudeii... în 597 BCE [Înainte de Era Creștină] la Babilon de către forțele invadatoare ale lui Nabucadnețar (2 Regi 24:8-16; Ezechiel 1:1-3). Exilații au fost strămutați la Tela-bib pe râul Chebar. Chemarea lui Ezechiel la profeție a venit în iulie 283, și toată propovăduirea lui a avut loc printre Ierusalem ... (pp. 246-247).

Proorocul Daniel

Ce prooroc este menționat direct de Isus Hristos în Profetia Sa de pe Muntele Măslinilor?

„De aceea, când veți vedea „urâciunea pustiirii”, despre care a vorbit proorocul Daniel, „așezată în locul sfânt” -cine citește să înțeleagă!” (Matei 24:15; compară cu Marcu 13:14).

Isus Hristos se referă clar la Daniel ca la un prooroc ebraic legitim, deși cartea lui Daniel nu este tehnic clasificată ca parte din Prooroci ci din Scrieri – a treia parte principală a Vechiului Testament.

Ce prooroc principal îl pune pe Daniel într-o tovărășie foarte selectă?

„chiar de ar fi în mijlocul ei acești trei oameni: Noe, Daniel și Iov, ei nu și-ar mântui decât sufletul lor prin neprihănirea lor, zice Domnul, Dumnezeu” (Ezechiel 14:14; compară cu versul 20).

Este clar că acreditările spirituale ale lui Daniel sunt de cea mai bună calitate. El a fost considerat un exemplu de neprihănire alături de Noe (un învățător al neprihănirii), 2 Petru 2:5 și patriarhul Iov [unul dintre cei mai neprihăniți oameni care au trăit vre-odată] (Iov 1:1, 8).

Ce alte calități și talente l-au făcut pe Daniel atât de neobișnuit?

„Dumnezeu a dat acestor patru tineri știință și pricepere pentru tot felul de scrieri, și înțelepciune; mai ales însă a făcut pe Daniel priceput în toate vedeniile și în toate visele” (Daniel 1:17).

„El mi-a zis: „Daniele, nu te teme de nimic! Căci cuvintele tale au fost ascultate din cea dintâi zi, când ți-ai pus inima ca să înțelegi, și să te smerești înaintea Dumnezeului tău, și tocmai din pricina cuvintelor tale vin eu acum!” (Daniel 10:12).

Smerenia în fața Marelui Dumnezeu este o cheie vitală pentru succesul spiritual. Puțini au înțeles principiul acesta mai bine decât proorocul Daniel. Mai mult, este o cheie importantă în descuiatul porții pentru cunoștința lui Dumnezeu. Daniel însuși a zis preaslăvind-L pe Dumnezeu din Ceruri: „El dă înțelepciune înțelepților și pricepere celor pricepuți!” (Daniel 2:21).

Daniel a avut de asemenea înțelegere specială „pentru tot felul de scrieri [literatură], și înțelepciune” (Daniel 1:17) calificări esențiale pentru scrisul cărții sale. Este sigur că Daniel a scris cartea care îi poartă numele (Daniel 9:2; 10:2). *Comentatorul Bibliei Noi: Revizuit* [The New Bible Commentary: Revised] spune: „Cartea lui Daniel a fost produsul exilului și a fost scrisă de însuși Daniel” (p.688). În cartea sa el se adresează adesea la persoana întâia.

Dar, după cum explică Daniel 1:17, Dumnezeu este sursa supremă pentru întreaga această cunoștință, înțelegere și înțelepciune spirituală – nu ființele omenești. Prooroci ca Daniel s-au distins prin devenirea de instrumente voluntare și smerite în mâinile lui Dumnezeu.

Sunt vre-unii dintre proorocii „minori” citați de apostoli?

„după cum zice în Osea...” (Romani 9:25).

Într-un alt exemplu, Faptele Apostolilor 2:16-21, Petru îl citează pe Ioel 2:28-32 pentru că evenimentele din ziua aceea de Pentecost au fost o împlinire directă și dramatică a unei porțiuni din proorocia lui Ioel. După răstignirea lui Hristos, Duhul lui Dumnezeu, în ziua aceea specială, a fost turnat în mod spectacular, întocmai cum proorocise Ioel. Petru a proclamat că evenimentele acelea erau o împlinire dramatică a proorociei lui Ioel.

Ce semn mare dat de Hristos se bazează pe ce s-a întâmplat unuia dintre acești 12 prooroci?

„Un neam viclean și preacurvar cere un semn; dar nu i se va da alt semn, decât semnul proorocului Iona. Căci, după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului” (Matei 12:39-40).

O treime din Noul Testament este compus din citate și aluzii la Vechiul Testament. Aceste două părți ale Scripturii legate strâns și sunt împletite una cu cealaltă. Apostolii au folosit continuu Biblia Ebraică în scrierile lor.

Scriitorii Noului Testament

Priceperea rolului adevărat al apostolilor primului secol este fundamentală pentru înțelegerea corectă a Noului Testament. Este prin acești oameni aleși pentru un rol unic (și asociați capabili ca Marcu și Luca) că Dumnezeu a produs crearea celor 27 de cărți care compun ceea ce noi numim Noul Testament. După ce s-a rugat toată noaptea Tatălui, Isus a ales inițial 12 oameni care să-L ajute să clădească și să conducă Biserica Sa în acei ani de început. Mai târziu, unii dintre acești oameni, împreună cu Pavel (de asemenea chemat să fie un apostol), au început să scrie extensiv pe măsură ce Biserica a crescut și s-a extins. Raporturile acestea au fost păstrate pentru generațiile următoare în ceea ce noi numim Noul Testament. Fundamental ele au fost scrieri apostolice.

Ce este un apostol?

„Cînd s-a făcut ziuă, a chemat pe ucenicii Săi, și a ales dintre ei doisprezece, pe cari i-a numit apostoli” (Luca 6:13).

În termeni simpli un apostol înseamnă „cel trimis,” implicând clar „cu un mesaj.” Chiar și Isus Hristos este referit ca „Apostolul” într-un pasaj biblic (Evrei 3:1). *Noul Dicționar al Bibliei* [The New Bible Dictionary] spune: „Sunt peste opt zeci de folosiri ale cuvântului grec *apostolas* în Noul Testament, șapte zeci și opt dintre ele în Luca și Pavel. Provine dela verbul foarte comun *apostello*, a trimite... (p.48).

Care a fost activitatea principală a unui apostol?

„Ci voi veți primi o putere, când Se va pogori Duhul Sfânt peste voi, și-Mi veți fi martori în Ierusalem, în toată Iudea, în Samaria, și până la marginile pământului” (Faptele Apostolilor 1:8).

Cei 12 apostoli au dat o confirmare puternică directă a învierii și a Mesiei lui Hristos în primii ani ai Bisericii. Luca a inclus porțiuni ale acestei mărturii remarcabile în cartea Faptele Apostolilor. Acești martori oculari dela început au împlinit un rol special. Mărturia lor scrisă formează partea leului a celor 27 de documente inspirate care formează Noul Testament.

Amintește-ți ce a avut de spus Isus Hristos: „Dar Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-l va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu” (Ioan 14:26). El a adăugat că „Mângâietorul, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul” (Ioan 16:13). Aceasta s-a întâmplat exact așa cum a prezis Hristos. Toate aceste adevăruri inspirate au fost păstrate pentru noi astăzi în Noul Testament.

Care a fost una dintre cele mai mari griji pe care Petru le-a avut aproape de sfârșitul vieții sale?

„Îmi voi da osteneala dar, ca, și după moartea mea, să vă puteți aduce totdeauna aminte de aceste lucruri. În adevăr, v-am făcut cunoscut puterea și venirea Domnului nostru Isus Hristos, nu întemeindu-ne pe niște basme meșteșugit alcătuite, ci ca unii cari am văzut noi înșine cu ochii noștri mărirea Lui” (2 Petru 1:15-16).

Petru a dorit ca viitorii adepți ai lui Hristos să aibă o amintire permanentă a Evangheliei adevărate. Aceasta a fost realizată prin crearea a unei înregistrări scrise a vieții și învățăturilor lui Hristos plus lucrul apostolilor.

Care a fost unul dintre motivele principale pentru Ioan ca să scrie raportul Evangheliei sale?

„Isus a mai făcut înaintea ucenicilor Săi multe alte semne cari nu sunt scrise în cartea aceasta. Dar lucrurile acestea au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața în Numele Lui” (Ioan 20:30-31).

„Ucenicul acesta este cel ce adevărește aceste lucruri, și care le-a scris. Și știm că mărturia lui este adevărată” (Ioan 21:24).

Cartea lui Ioan (și prin extindere întregul Nou Testament) a fost păstrată ca să dea generațiilor de mai târziu un raport exact al Mesiei lui Hristos, cuvintele și faptele Lui, cunoștință vitală pe care El a dorit s-o transmită tuturor acelor care aveau să-L urmeze.

Ce ne spune Luca despre originea adevăratului Creștinism?

„Fiindcă mulți s-au apucat să alcătuiască o istorisire amănunțită despre lucrurile cari s-au petrecut printre noi, după cum ni le-au încredințat cei ce le-au văzut cu ochii lor dela început, și au ajuns slujitori ai cuvântului, am găsit și eu cu cale, prea alesule Teofile, după ce am făcut cercetări cu de amănuntul asupra tuturor acestor lucruri dela obârșia lor, să ți le scriu în șir

unele după altele, ca să poți cunoaște astfel temeinicia învățăturilor, pe cari le-ai primit prin viu grai” (Luca 1:1-4; compară cu Faptele Apostolilor 1:1-2).

Luca a fost un scriitor excepțional și un istorian erudit. Evenimentele Bibliei au avut loc în lumea reală, și Luca înregistrează amănunte importante din epoca apostolilor care pot fi verificate prin istoria seculară.

Ce ne spune Petru despre scrierile lui Pavel?

„Să credeți că îndelunga răbdare a Domnului nostru este mântuire, cum v-a scris și prea iubitul nostru frate Pavel, după înțelepciunea dată lui, ca și în toate epistolele lui, când vorbește despre lucrurile acestea. În ele sunt unele lucruri grele de înțeles, pe cari cei neștiutori și nestatornici le răstălmăcesc ca și pe celelalte Scripturi, spre pierzarea lor” (2 Petru 3:15-16).

Apostolul Petru a considerat unele dintre scrisorile apostolului Pavel ca fiind Scriptură. Este clar că el le-a înțeles să fie inspirate de Dumnezeu, întocmai cum scripturile Vechiului Testament erau de asemenea inspirate de Creatorul nostru.

Cum ni se spune să privim Cuvântul lui Dumnezeu?

„Mărturisesc oricui aude cuvintele proorociei din cartea aceasta că, dacă va adăuga cineva ceva la ele, Dumnezeu îi va adăuga urgiile scrise în cartea aceasta. Și dacă scoate cineva ceva din cuvintele cărții acestei proorocii, îi va scoate Dumnezeu partea lui dela pomul vieții și din cetatea sfântă, scrise în cartea aceasta” (Apocalipsa 22:18-19).

Dumnezeu ia Cuvântul Său foarte serios, și la fel trebuie să facem și noi. Este însăși baza cunoștințelor și nu trebuie s-o luăm cu ușurință. În principiu, avertizările acestea se extind și la restul cărților din Biblie. Noi nu trebuie să adăugăm, nici să nu luăm din cuvintele pe care Dumnezeu le-a inspirat să fie păstrate pentru întreaga omenire.

Pe de altă parte, câștigăm noi favoarea lui Dumnezeu dacă ținem Cuvântul Lui în stimă înaltă?

„Iată spre cine Îmi voi îndrepta privirile: spre cel ce suferă și are duhul mâhnit, spre cel ce se teme de cuvântul Meu” (Isaia 66:2).

Dumnezeu dorește ca noi toți să respectăm Biblia – să învățăm să trăim prin fiecare cuvânt al Său (Matei 4:4; Luca 4:4).

Baza valorilor adevărate

Cuvântul lui Dumnezeu este baza cunoașterii. Aduce informații esențiale care nu pot fi descoperite din alte surse. Aduce cadrul corect în care putem aplica alte cunoștințe. Dumnezeu în Cuvântul Său instruește omenirea cum să trăiască. El ne poruncește să trăim în armonie cu modul Lui dezvăluit de viață. Legile lui Dumnezeu definesc adevăratele valori, și El se așteaptă ca noi să ni le însușim ca ale noastre proprii – respingând orice altă alternativă.

Dela început și până la sfârșit, Biblia este o carte de instruire spirituală. Focarul ei principal este pe legea spirituală a lui Dumnezeu, care este întrupată și rezumată în Cele Zece Porunci. Ele sunt o reflectare a minții și caracterului lui Dumnezeu. Toate legile biblice sunt extinderi, cazuri de studiu și exemple de amănuntul de cum să-L iubim pe Dumnezeu și pe concetățenii noștri.

Cum a văzut Isus Hristos legea lui Dumnezeu?

„Și unul din ei, un învățător al Legii, ca să-l ispitească, I-a pus întrebarea următoare: „Învățătorule, care este cea mai mare poruncă din Lege?” Isus i-a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, și cu tot cugetul tău.” „Aceasta este cea dintâi, și cea mai mare poruncă. Iar a doua, asemenea ei, este: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” În aceste două porunci se cuprinde toată Legea și Proorocii” (Matei 22:35-40; compară cu Marcu 12:28-31).

Scopul legii lui Dumnezeu este să ne învețe cum să trăim modul Lui de viață. Când Dumnezeu știe că suntem determinați să trăim în felul Lui, atunci ne va acorda eventual viața veșnică în Împărăția lui Dumnezeu – țelul nostru final..

A văzut Isus Hristos legea aceasta măreață a dragostei ca un mijloc pentru un sfârșit majestuos?

„Un învățător al Legii s-a sculat să ispitească pe Isus și I-a zis: „Învățătorule, ce să fac ca să moștenesc viața vecinică?” Isus i-a zis: „Ce este scris în Lege? Cum citești în ea?” El a răspuns: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu tot cugetul tău; și pe aproapele tău ca pe tine însuși.” „Bine ai răspuns”, i-a zis Isus; „fă așa, și vei avea viața vecinică” (Luca 10:25-28).

Viața eternă în Împărăția lui Dumnezeu este rezultatul final al împlinirii acestor două expresii de dragoste de către cei care s-au împăcat cu Dumnezeu prin Isus Hristos.

Cum se leagă toate acestea de Cele Zece Porunci?

„Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața vecinică?” El i-a răspuns: „Dece mă întrebi: „Ce bine?” Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile.” „Cari?” I-a zis el. Și Isus i-a răspuns: „Să nu ucizi: să nu preacurvești; să nu furi; să nu faci o mărturisire mincinoasă; să cinstești pe tatăl tău și pe mama ta”; și: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși” (Matei 19:16-19).

Ca răspuns la întrebarea acestui om, Isus a citat cinci din ultimele șase Porunci și la urmă le-a însumat pe toate citând porunca să-l iubești și pe aproapele tău. Concluzia evidentă este că iubindu-l pe aproapele tău este o însumare a ultimelor șase din Cele Zece Porunci. În mod corespunzător, primele patru din Cele Zece Porunci ne spun cum să-L iubim pe Dumnezeu. Legea aceasta este expresia perfectă a valorilor spirituale ale lui Dumnezeu.

A urmat apostolul Pavel exemplul lui Hristos în învățăturile lui?

„Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții, a împlinit Legea. De fapt: „Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poștești”, și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.” Dragostea nu face rău aproapelui: dragostea deci este împlinirea Legii” (Romani 13:8-10).

Pavel le-a spus altora să-l urmeze pe el așa cum și el l-a urmat pe Hristos (1 Corinteni 1:1). Deci, el a citat cinci din ultimele șase Porunci și a sfârșit cu porunca rezumată să ne iubim aproapele ca pe noi înșine. Dragostea, a scris Pavel, este împlinirea legii spirituale a lui Dumnezeu.

Dragostea aceasta se exprimă prin închinăciunea și teama corectă pentru Dumnezeu – și o preocupare externalizată pentru bunăstarea aproapelui nostru. Aceasta este „Legea împărătească” și a „slobozeniei [libertății]” (a eliberării de păcat și moarte) descrisă de apostolul Iacov (Iacov 2:8, 12). Din nou, legea aceasta este baza pentru valorile corecte și relațiile dumnezeiești. Definește respectul și comportare pe care ne-o datorăm unul altuia ca ființe omenești.

Dar de unde putem obține felul acesta de dragoste?

„Însă nădejdea aceasta nu înșală, pentrucă dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt, care ne-a fost dat” (Romani 5:5).

Numai Duhul lui Dumnezeu ne poate împărtăși dragostea Sa nouă și prin noi. Alte scripturi ne arată cum noi trebuie mai întâi să ne pocăim de încălcarea legii lui Dumnezeu, și atunci suntem iertați prin sângele vărsat al lui Isus Hristos și primim pe Duhul Sfânt (Faptele Apostolilor 2:37-39). Pentru întreaga poveste fascinantă, să ceri broșura noastră gratuită *Calea spre viața veșnică* [The Road to Eternal Life].

Remarcări în rezumat

Isus Hristos a spus că Cuvântul lui Dumnezeu este Adevăr (Ioan 17:17). Cunoștința aceasta spirituală prețioasă este dezvăluită în cuvintele Sfintei Scripturi. Amintește-ți că ni s-a spus că trebuie să trăim prin fiecare cuvânt al lui Dumnezeu (Matei 4:4). Amintește-ți, de asemenea, că a fost Regele David care a zis: „Legea Ta este adevărul” (Psalm 119:142) și „Legea Domnului este desăvârșită, și înviează sufletul” (Psalm 19:7).

În rezumat, Biblia este *fundatia* sau *baza* cunoașterii. Arată cauza la origine a fiecărei probleme care a făcut să sufere dela creație familia omenească. Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie *valorile adevărate* prin care noi trebuie să trăim dacă vrem să ne rezolvăm problemele noastre enorme de relații și alte probleme în aparență insolubile care amenință să ne copleșească.

Lecția 3 va explora subiectul fascinant al *Dece Omul?* Ce este omul și cum este el înrudit cu Dumnezeu? Dece a fost el făcut în imaginea lui Dumnezeu? Avem noi un suflet nemuritor? Este un duh în om? Se vor duce oamenii și femeile în rai sau vor arde în iad? Care este recompensa celor salvați? Aceste întrebări, și încă mult mai multe, vor fi răspunse în lecția următoare.

Chestiuni de ponderat

„Chestiuni de ponderat” este un aspect obișnuit al acestui curs. Noi l-am introdus ca să te ajutăm să reflectezi asupra chestiunilor importante pe care abia le-am studiat, să te stimuleze să te gândești dincolo de conținutul lecției și să-l aplici la un nivel personal. Este intenționat ca un ajutor de studiu și ca un stimulant pentru o continuă meditare asupra acestor concepții biblice importante. Noi îți sugerăm ca să îți faci timp să scrii răspunsurile tale la întrebările acestea la fel ca și la altele care ți-ar mai trece prin minte. Te rugăm să te simți liber să ne scrii direct orice părere asupra lecției acestea sau a cursului întreg.

Întrebările pentru a doua lecție:

- Multă lume se mândrește cu realizările lor proprii. Cu ce să ne lăudăm noi? (Ieremia 9:23-24).
- Cine este răspunzător pentru întunericul și minciuna care înconjoară lumea? (2 Corinteni 4:4; Apocalipsa 12:9).
- Lumea este plină cu multe valori false. La cine căutăm noi bazele pentru cunoștința corectă? (Proverbe 2:6).
- Unde s-a uitat pentru inspirație Regele David, un scriitor prolific al scripturilor Vechiului Testament? (2 Samuel 23:2; 2 Petru 1:21; 1 Samuel 16:13).
- Care rege a poruncit ca o copie a Cuvântului lui Dumnezeu să fie tăiată în bucăți și să fie arsă? A reușit el să distrugă Cuvântul lui Dumnezeu? (Ieremia 36:1-32).
- Isus Hristos și scriitorii Noului Testament au dat credit adesea scriitorilor de mai înainte. Care prooroc Ebraic, inclus în porțiunea Scrierilor a Vechiului Testament, este menționat specific de Isus Hristos în Profeția Sa de pe Muntele Măslinilor? (Matei 24:15; Marcu 13:14).
- În aceea ce este cunoscut astăzi ca Noul Testament, mulți adepți ai lui Isus Hristos au lăsat o înregistrare permanentă a vieții și învățăturilor Lui și a muncii apostolilor. Acestea au fost rapoarte de martori oculari. Dece au fost aceste înregistrări păstrate pentru noi? (Ioan 20:30-31).
- Care sunt cele două porunci mari? (Deuteronom 6:5; Leviticul 19:18; Matei 22:37-40).
- Cunoștința Biblică este de bază în relațiile noastre cu Dumnezeu și cu fiecare dintre noi. Cât va dura de mult? (1 Petru 1:24-25).

ADRESELE POȘTALE DIN ÎNTREAGA LUME

AMERICA DE NORD, DE SUD ȘI CENTRALĂ

Statele Unite: United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, Ohio 45254-1027
Phone (513) 576-9796 Fax (513) 576-9795
Web site: www.gnmagazine.org
E-mail: info@ucg.org

Canada: United Church of God-Canada
Box 144, Station D
Etobicoke, ON M9A 4X1 Canada
Phone: (905) 876-9966, (800) 338-7779
Fax: (905) 876-0569
Web site address: www.ucg.ca

Caraibe: United Church of God
P.O. Box N8873, Nassau, Bahamas
Phone: (242) 324-3169 Fax: (242) 364-5566

Martinique: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Zonele vorbind spaniola:
Iglesia de Dios Unida, P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254-1027, U.S.A.
Phone: (513)576-9796 Fax (513) 576-9795
E-mail: info@ucg.org

EUROPA

Insulele Britanice: United Church of God
P.O. Box 705
Watford, Herts, WD 19 6FZ, England
Phone: 020-8386-8467 Fax: 020-8386-1999
Web site: www.goodnews.org.uk

Franța: Eglise de Dieu Unie-France
127 rue Amelot, 75011 Paris, France

Germania:
Vereinte Kirche Gottes/Gute Nachrichten
Postfach 30 15 09, D-53195 Bonn, Germany
Phone: 0228-945-4636 Fax: 0228-945-4637
Italia: La Buona Notizia, Chiesa de Dio Unita
Casella Postale 187, 24121 Bergamo Centro, Italy
Phone și Fax: (+39) 035-452-3573

Web site: www.labuonanotizia.org

Filipinele: P.O. Box 81840
DCCPO, 8000 Davao City, Philippines
Phone and Fax: +63-82 241 0150
Cell/text: +63-918-904 4444

Web site address: www.ucg.org.ph

Tonga: United Church of God - Tonga
P.O. Box 127, Nuku'Alofa, Tonga

TOATE ZONELE ȘI NAȚIUNILE NEMENTIONATE

United Church of God
P.O. Box 541027
Cincinnati, OH 45254 -1027, U.S.A.
Phone: (513) 576-9796

Toate broșurile pot fi coborâte depe Internet la: www.ucg.org/easteuropean

E-mail: info@labuonanotizia.org

Olanda: P.O. Box 93, 2800 AB Gouda, Netherlands

Scandinavia: Guds Enade Kyrka

P.O. Box 3535, Stockholm, Suedia

Phone: (+44) 20-8386-8467 Fax: 0046 0142-10340

AFRICA

Africa de Est: Kenia, Tanzania și Uganda:

United Church of God-Kenia

P.O. Box 75261, Nairobi, 00200, Kenia

E-mail: kenya@ucg.org, Web site: www.ucgeastafrica.org

Ghana: P.O. Box 3805 Kumasi, Ghana

E-mail: ghana@ucg.org

Mauritius: P.O. Box 53, Quatre Bornes, Mauritius

Nigeria: United Church of God-West Africa

P.O. Box 1715, Yaba, Logos, Nigeria

Phone: 234-1-791-8009, E-mail: nigeria@ucg.org

Africa de Sud, Botswana, Lesotho, Namibia și Swaziland:

United Church of God - Southern Africa

P.O. Box 2209, Beacon Bay, East London 5205,

South Africa

Phone and Fax: 043-748-1694 E-mail: rsa@ucg.org

Zambia: P.O. Box 23076, Kitwe, Zambia

Phone: (02) 226-076 E-mail: zambia@ucg.org

Zimbabwe: P.O. Box 928, Causeway, Harare, Zimbabwe

Phone: 011716273 E-mail: zimbabwe@ucg.org

REGIUNEA PACIFICULUI

Australia: United Church of God-Australia

GPO Box 535, Brisbane, Qld 4001, Australia

Phone: 07 55 202 111 Free call: 1-800-356-202

Fax: 07-55-202-122

Web site: www.ucg.org.au E-mail: info@ucg.org.au

Fiji: United Church of God

P.O. Box 11081,

Laucala Beach Estate, Suva, Fiji

Noua Zeelandă: United Church of God

P.O. Box 22, Auckland, 1015, New Zealand

Phone: Toll Free 0508-463-763